

Kako so stari Slovani merliče pokopávali?

Kadar je kdo vmerl, so žene najeli, ki so po merliču jokale in mu hvalo péle. Ta navada se najde še dan-današnji pri Hrovatih, Vlahih in Morlahih v Dalmácii. Pa tudi pri primorskih Slovencih okoli Reke in Tersta.

Kakor učeni Čeh Dobrovski dokazuje, so Slovani pred keršanstvam svoje merliče sožigali, ne pokopávali. Germado, to je kùp drev, na katerim so merliče sožigali, so imenovali „koster“ od mertvecovih kostí, ki so jih gori žgali. Rusi germado še „koster“ imenujejo. Pepel sožganih kostí so skerbno pobrali in ga na kraji, ki je bil zato odločen, v velikih verčih ali kruglah hranili. Mislili so, de tudi po smerti človek nekoliko pozemljskih potreb čuti. Torej so k verčem s pepelam merličevih kostí majhne verčke z jedmi in pijačo postavljali. Pred 200 léti so še tudi Slovenci meso in kruh na grobe svojih žlahtnikov ali rodbenikov nosili. Menili so, de se mertvi teh jedí poslužijo, kadar ponoči iz grobov vstanejo. De mertvi ob enajstih ponoči vstajajo in do polnoči okoli hodijo, pa veliko babjevercov še dan današnji veruje.

Mertvimu v čast so imeli stari Slovani nekoliko dní po smerti veliko pojedino. Ta spomin žalosti so na kmetih ne le Slovenci, ampak tudi drugi Slovani noter do zdaj-nih časov ohranili. Kakor nekdej, tudi zdaj bližnja žlahta mertviga to pojedino ponavadno sedmi dan po njegovi smerti daje. Zató se imenuje taka pojedina sedmina. V nekterih krajih jo imajo o smi dan po smerti. Ondi jo imenujejo osmina. V drugih krajih jo pa imajo prec po pogrebu. Vender jo imenujejo po stari navadi sedmino, v nekterih krajih pa tudi pogrebšino. Pred jedjo molijo na glas za mertviga. Spomnijo se ga tudi med jedjo. Hvalijo njegove dobre lastnosti. Pijejo mu na dušno srečo. Kadar začnejo suhe jedí na mizo prihajati, je znamnje, de gre sedmina h koncu. Končajo jo z molitvijo in se razidejo.